

Keljfeljancsi

[2014. február]

SZOMORÚJÁTÉK

Az egyetemet nem hagytam ott,
az egyetemet befejeztem,
a versírást abbahagytam,
s szülővárosomba hazamentem.
Tanár lettem az iskolámban,
szolgáltam hazámat s a pártot,
háromévenként vettem magamnak
egy éppen rám illő kabátot.
Nem laktam messze az iskolától,
egy sarokkal arrább vettünk házat.
Hetente töltött káposztát ettem,
s permeteztük apámmal a fákat.
A társaim, az egyetemről, már
írták sokadik könyvük,
s én néztem onnan, szülőhelyemről,
mint válik gyönggyé minden könnyük.

NE MENJEN SEHOVA, NE TEGYE LE! HADD CSENGESSENEK... MOST EGY NAGYON IZGALMAS RÉSZ KÖVETKEZIK!

Úgy ítélt meg, nem igazság,
hogy ők csak írnak, írnak, írnak,
engem meg az igazgató,
használhat úgy, ahogy akar,
hol papírnak, hol radírnak.
Padsorok közt, diákjaimmal
a vágyakat én lenyelettem,
kimért lettem s tán nyárspolgár is,
diákjaimmal amúgy jámbor,
sóhajtottam nagyokat néha:
ó, jó Kőrösi Csoma Sándor,
kiért diákjaim úgy rajongnak,
vágynának ők is vad magasokba,
hófödte Csomolungmákra,
de hát itt lapos minden,
s Tibet nélküli évek járnak.
Nem mondom, néha-néha
elvittem őket Tusnádfürdőre,
kirándultunk, barangoltunk
dombtetőről dombtetőre,
de mindig otthon voltunk
pontban vacsoraidőre.

MEGÉLTE A CEAUȘESCU-IDŐKET? NEM? MOST BEPÓTOLHATJA! CSAK ITT! CSAK ÖNNEK! NE KALANDOZZON EL! NE TELEFONÁLJON!

És visszatértem Marikához,
ki ott lakott az Aradi úton,
s kit egyszer-kétszer tán megcsókoltam,
még mikor nyári vakáción voltam,
néztük szüleivel a magyar tévét,
s remegtünk a fokhagymaszagban.
Biztattak, jöjjenek csak máskor is,
s hát istenem, mi lett a vége,
egyszer csak írtam a meghívókat
az esküvői nagy ebédre.
A konyhában a csikókályhát
kicseréltük (zománcos) aragázra,
s hetente egyszer, kora reggel,
mámorosan vártam a sorban
a gázbutéllára.

ÖNNEK MILYEN TÍPUSÚ GÁZTŰZHELYE VAN? MI A BLOOMKALT AJÁNLANÁNK! ANNAK IDEJÉN MARIKÁÉK IS ILYET VETTEK VOLNA!

Aztán jöttek a gyermekek,
egymás után, nem is tudom már,
kettő vagy három,
pluszóráim voltak, osztályfőnök lettem,
továbbképzésre jártam,
pártalapszervezeti gyűlésre mentem,
nyáron egy-egy szalonnasütést szerveztem
a fák alatt, miket rendszeresen
permeteztem.

Voltak jó éveim, és voltak rosszak,
kétévenként utaztunk egyet,
persze, elébb leszedtük a meggyet,
legyen kis itókánk, likőrünk
diszkrét útravalónak.

Megszerveztem az irodalmi kört,
évekig működött szépen,
nagy buzgalmammal sikerült elérnem,
hogy nyakamba sózták a románt is,
próbáltam tiltakozni, hiába,
a magyar körnek a román volt az ára.

Nemegyszer tettem fel a kérdést:
az vagyok-e, tanárnak való?

Az voltam, miként az átlag.
És láttam fölém magasodni
égitest-fürkésző anyámat.

Volt egyszer, volt tán egy pillanat,
mikor megfordulhatott volna minden,
megjelent Kolozsvárt egy illegális lap,
s úgy tűnt, lepillant ránk az Isten.

ÉRDEKLI A ROMÁNIAI MAGYARSÁG MÚLTJA? NE HAGYJA ABBA! MINDJÁRT OLVASHAT AZ ELLENPONTOK IZGALMAS TÖRTÉNETÉRŐL!

Kinn voltam a disznóvásártéren,
gondoltam, veszek egy kis süldőt,
ahol napi háztartás van, ott még
csak megterem egy kicsi moslék,
az iskolakantinban is vannak jóakaróim,
aztán meg majd tartjuk mi is makarónin,
ahogy ott bóklászok s vakargatom a
malacok füle tövét, megpillantom Ernőt,
a fizikatanárt, épp vakargatja
kicsivel arrébb egy malacka füle tövét,
aztán a szokásos hogy vagy, mi újság,
mi egyéb után Ernő körülnéz, úgy elnéz
a sertések, süldők, kocák fölött,
s kérdi, hogy te, hallottad az este,
mit hallottam volna, intek tétován,
hát hogy Kolozsváron valami illegális lap,
valami Ellentmondok vagy mi jelent meg,
amiben a magyarok jogokat követelnek,
a vezérük valami Szűcs Géza,
akit épp most üldöznek, mert elbujdokolt,
azt mondják, nem is jelenik meg,
csak nagy sokadalomban,
na, hát itt most nagy sokadalom van,
végezzünk szaporán, még csak az kéne nekünk,
hogy itt kapják el, ezen a sertés piacon,
mert akkor biztosan süldő nélkül mennénk haza,
mondtam Ernőkémnek,
ha egyáltalán bennünket is
hazaengednének.

Otthon aztán szerettem volna
én is egy kicsit rádiózni este,
de Marikám olyan patáliát csapott,
hogy mégis disznót vettem,
hogy a Szabad Európától
elvette a kedvem.

Nem is szóltam a dologról neki.

Még csak az kellett volna,
hogy még Szűcs Gézá is
belekevertem volna.

**KEDVELI EZT A RÉSZT? OSSZA MEG ISMERŐSEVEL A FACEBOOKON! MEGLÁTJA, MENNYI ÚJ BARÁTRA TESZ SZERT!
FACEBOOK! A SEGÍTŐ JOBB!**

Azán csend lett, és újra béke,
csak a szalonnasütéseknek lett vége,
és betöltötték a két irodalmi kört.
Az iskolában megsuntuk magunkat,
már a pártkantinban sem volt semmi,
és egész Bihar megyében
nem tudtam egy zsák cementet venni.
Pusztult a ház, és pusztult minden,
s hiába voltak ott a diákok,
érezük, már a táblán szétporladnak
a krétával fölrajzolt álmok.
Marikámnál néha még próbálkoztam,
de tempósan csak, nem azonnal,
s természetesen csak cotonnal,
aztán valahogy úgy alakult,
hogyha netán épp hozzám simult,
hát bizony meg kell őszintén mondjam,
néztem a plafont a fejem fölött,
s igen érdekesnek találtam,
ha ott épp egy légy körözött.

**VAJON A FŐHŐS OTT HAGYJA-E MARIKÁT? TIPPELJEN! SZERINTÜNK NEM HAGYJA OTT... ÖN SZERINT? VEGYEN RÉSZT
NYEREMÉNYJÁTÉKUNKON!**

Sihederként mi mindent akartam itt,
nem is tudom már, s lettem
annyi éven át – az egyik tanár.
Nagyálmú ember soha nem voltam,
vágytam én így-úgy valami másra,
de valahogy mindennek
túl nagy volt az ára.
Amit lehetett, a ház körül
mindent megcsináltam.
Fűrtam, faragtam, tapasztok, ragasztok,
de hát ami az utóbbit illeti,
mondtam épp Marikának, már ezek
a mai ragasztók sem olyanok, mint régen,
emlékszem én, hatodikos koromban,
a hatodik bé-ben olyan ragacsot
tettünk a katedra alá, hogy szegény
Kiss Alajos tanár bácsi nem tudott
felállni, egyszerűen odatapadt, amikor
azt fejtegette éppen, hogy nekünk innen
nem szabad elmenni, itt a mi helyünk,
ebből aztán nagy balhé lett,
mert szegény pár hét múlva
megzavarodott, egyetlenegy
szót tudott csupán kimondani,
hazafiság, hazafiság,
ezt harsogta reggeltől estig,
míg a bolondok házába nem csukták.

**NAGY-MAGYARORSZÁG ÖSSZES BOLONDOK HÁZA! LAPOZZON BELE KÉPESLPAP-GYŰJTEMÉNYÜNKBE! CSAK
NÁLUNK... EGY HÉTIG MÉG KEDVEZMÉNNYEL!**

Ó, a színházat hogy szerettem!
De miután az a székely színész
fölakasztotta magát, többé nem mentem.
Utoljára a A mi kis városunkat láttam,
elvittem néhány jobb diákom,
gondoltam, lássanak más világot,
más kisvárost, aztán mikor megláttam

velünk egy sorban a plébánost,
már gondoltam, hogy rossz helyre tévedtünk,
mert az atyáról köztudott,
hogy csak a kurvás darabokat kedveli,
no hát ebben kurva nem volt,
de volt tragédia, sírhatott az atya,
hogy mivé lett az ember fia,
az egész szinte nálunk is történhetett volna,
már persze, ha jól láttam,
ebben a vágyak nélküli világban,
ahol végül is az ember megtanulja,
és holnap már ő maga is fújja:
mindenről le lehet mondani!
Bár az már azért kissé durva volt,
hogy az egyik színész később,
már a szállodában,
az emeleti ablakon kihajolt,
s nagyot üvöltött a főtér sötétjébe:
„Kisváros, későre jár, elvenni a levegőt!”
Tökrészeg volt állítólag.
Mondták aztán háritólag.

HALLOTT MÁR VISKY ÁRPÁD ÁLLÍTÓLAGOS ÖNGYILKOSSÁGÁRÓL? NEM? AJÁNLANÁNK A SZÉKELYFÖLD FOLYÓIRAT DOKUMENTUMRIPORTJÁT. 2006, 100. LAPSZÁM

A két nagyfiú elment tőlünk,
csak annyit szóltam: hát menjetek...
Majd rendbe tettem a tyúkólat,
s betöltöttem a permetet.
Nem szóltam semmit Kiss tanítónkról,
semmit a kitűnő régi ragacsról,
csak annyit mondtam: hát menjetek.
Nem mondtam, hogy hazafiság, hazafiság,
s hogy nézzétek, mily gyönyörűen
virágzik a kertben a mák,
rendbe tettem a tyúkólat,
s betöltöttem a permetet.
Sütött a nap a kerten át,
a permet porzott, szivárványlott,
nyomtám, nyomtam a háti masinát,
s éreztem: életem szétszivarog.
De csak nyomtam, nyomtam a masinát.
Fejemen védőszemüveg, védősisak,
védőkesztyű, védőkabát,
mint aki a holdon mozog,
úgy permeteztem a kertben a fát.
Hát kirepültek... Mikor a tyúkok elültek,
becsuktam az ól ajtaját,
bementem a verandára,
s úgy néztem a földi világra,
mint aki holdon permetezi a fát.

SZEZONÁLIS HÁTI PERMETEZŐK MOST FÉLÁRON! HASZNÁLT HŰTŐSZEKRENYÉT BESZÁMÍJTUK. VÉRTANÚK NAGYÁRUHÁZI!

Aztán eltemettük édesanyját.
Szegénykét a szíve vitte el.
Előző délután még együtt kávéztunk,
felemlegette a leánykorát
Keményfokon, nagy fehér kutyáit,
a cigányzenét,
a bankfiúkat meg a restit,
s csak szívtuk a marosestit,
míg az est leszállt.
Nem ez a világ volt a világa,
de ami jött, azt elfogadta,
és ami hiányzott a világból,
kis mosolyokból összerakta.
Soha nem volt elégedetlen,
kis életét nagyon megélte,
tömte a libát minden télen,

az ablakpucolást nem szerette,
élete utolsó évei során
a tévében csak a kastélyos
filmeket kereste.
Ha néhanap vonatra ült,
s ment Vásárhelyre, Kolozsvárra,
kalapkájában, kis kesztyűjével
a kupében úgy foglalt helyet,
mint aki világ körüli útra
váltott jegyet.
Hogy velem elégedett volt-e?
Ilyesmiről nem beszéltünk régen.
Talán nem volt, nem eléggé,
hisz néha rajtakaptam
egy-egy este,
amint a fiáról elnevezett bolygót,
az égen éppen azt kereste.

ANYA CSAK EGY VAN! SZÍVSZAGGATÓ REGÉNY AZ ÖRÖK SZÜLŐI SZERETETRŐL! ANYÁK NAPJÁRA VEDD MEG TE IS!

Betöltöttem épp a negyvenötöt.
Azon a napon az egyik román szomszéd
a határon átszökött.
Már ez is sok volt egyetlen napra.
Aztán még egy váratlan telefon:
régi kolléganőm, Altorjáni Éva
Csíkszeredából telefonált,
húsz éve nem láttuk egymást,
hogyan szeretne hozzánk leutazni
bizonyos ügyben,
nohát nagyon kíváncsi lettem,
pár nap múlva meg is érkezett,
furcsálltam, hogy mikor beengedtem,
a kapuból az utcára gyorsan visszanezgett,
mint mikor valaki azt lesi,
hogyan követi-e valaki,
mondtam is neki, jaj, Éva, Éva,
te, aki annak idején az egyetemi
folyosó üvegablakát
csak úgy, az öklöddel beütötted,
mert nem tetszett neked a világ,
te vagy az, aki most, húsz év múlva
félve pillantasz hátra
a válladon át?
Agyba-főbe verték a katonaságnál a fiát.
Aztán szegény előadta, miért is jött,
hátha segíthetnénk rajta.
De azt én el nem mondhattam
senkinek.

**AKAR OLVASNI TÖKÉS LÁSZLÓRÓL IS? NE LAPOZZON TOVÁBB! AMIT MÉG SOHA NEM MONDTAK EL TÖKÉS
LÁSZLÓRÓL! MOST KÖVETKEZIK!**

Apámmal bementünk a Café bárba,
tele volt szütyős falusiakkal.
Nem tudom, hova valósiak voltak,
de Temesvár környékéről jöttek.
Tele volt a zsákjuk mindenfélével.
Mondták, hogy valami nincs rendben
Temesváron. Hogy ott a református pap,
Tökés szervezi a magyarokat,
s abból még nagy ribillió lehet.
Hallgattunk apámmal, meg se mukkantunk,
én még psz! mutatva lábon is rúgtam,
persze, csak úgy finoman, az asztal alatt,
ott is hagytuk a Café bárt, egykettőre
átsétáltunk a templom elé,
letelepedtünk a Kossuth-szoborral
srégen szemben, vizavé,
s néztük a tüneményt! Mert a szobor állt ott,
de a talapzaton Tökés László állott!

Élőben, egészben, bármi hihetetlen.
Zokni is volt rajta.
Néztünk új reménnyel, meghatottan rája,
és a zoknijára.
Toronyóra alatt, fent a kerülőben,
már megcsillant a nap,
most volt lemenőben.

ÍRÓAKADÉMIA NEVES SZAKEMBEREKKEL! RÉSZVÉTELI DÍJ: 80 000 HU Ft. ÉN MÁR JELENTKEZTEM! MERT HÜLYE AZÉRT
NEM VAGYOK! ÉS TE?

Hát bizony itt minden megváltozott.
Megjött a szabadság, megjött valahára.
A városházán magyar zászló is leng,
s apám, nyolcvanhárom évesen,
fejszét tesz párnája alá éjszakára.
„Fiam, a világ megváltozott,
jönnek, csengetnek egyre-másra,
idegenek járkálnak az utcán,
bort, pálinkát vennének,
életbiztosítást kínálnak nekem,
porcelánbabát, ingaórát keresnek
rissz-rossz kabátban,
az albérlő eltűzeli a szekrényt,
földünkre olasz alkuszok vadásznak,
a szomszéd, ez a rongy Sanyi
milliókat nyert a Karitáson,
a barátod meg, az építőanyag
két vödör cement helyett száz vödörrel
próbált rám tukmálni.
S nézd ezt az utcát is, fiam,
az utcát, ahol minden szürke volt,
hát most már nincs sehol egy kicsi szürke folt,
minden ház zöld, lila, vörös, kék
vagy narancssárga.
Fiam, eljött a szabadság, eljött bizonyára.
A fejsze meg ott van,
ahol van, éjszakára.”

HA EDDIG ELOLVASTA, MÁRIS JELENTKEZHET A SORSOLÁSRA! ADJA MEG ENNEK AZ OLDALNAK A SZÁMÁT ÉS AZ ÖN
BANKSZÁMLASZÁMÁT! TELEFONÁLJON MOST!

„Minden eladó!”
Végiggondoltam pontról pontra.
S kitettem a táblát az ablakba.
Fiaink a számításukat megtalálták.
Vissza nem térnek, bizonyosan.
Hát kitettem az ablakba a táblát.
Magyar állampolgár is vagyok,
ott élek, ahol akarok.
Sokszor vágytam én arra a másik világra,
de fene tudja, mindig úgy tűnt,
túlságosan nagy az ára.
Hát most már eldöntöttem: megyünk.
Megyünk Tündérországra!

KENÉZ FERENC VISSZATÉRNE ERDÉLYBE! INTERJÚ A BUDAPESTEN ÉLŐ ÍRÓVAL! MÁR KAPHATÓ AZ
ÚJSÁGÁRUSOKNÁL...

És ott akarok lakni, Budapesten!
De nem ám a szélén,
valami külső kerületben,
laktam a szélén eleget,
most már csak ezt fűjöm:
ott akarok lakni az Üllői úton,
ahol a fák sora „virágos fergeteg”.
Eladjuk ezt a sarokházat,
itt hagyjuk 87 éves apámat,
hisz átjöhet bármikor.
Kislányom jól ment férjhez,
az öreg nála ellakhat, eltévezhet,
és jöhet majd bármelyik napon.

Szeretettel várjuk
az Üllői úton.
Marikám, költözünk
Tündérországra!

ÖN NYERT! NE FELEDJE: AZ ÉLET CSUPA TUTI TIPP!

„Ismételjük át még egyszer!”
„Kötél általi halállal halt reggel hat óra után:
Lovag Pöltenberg Ernő, tábornok,
Török Ignác, tábornok,
Láhner György, tábornok,
Knezich Károly, tábornok,
Nagysándor József, tábornok,
Gróf Leiningen-Westerburg Károly, tábornok,
Aulich Lajos, tábornok,
Damjanich János, tábornok,
Gróf Vécsey Károly, tábornok...”
„Jól van, Li-csi” – mondja
kislányának a kínai nő,
összecsukja a tankönyvet,
és beszállnak a metrókocsiba
a Klinikák állomáson.

2013.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Kenéz Ferenc

Látó Szépirodalmi Folyóirat